

Co se děje v kultuře?

Nenechte si ujít hru 294 STATEČNÝCH
v táborském divadle.

Ve Fóru Karlín vystoupí Conan Grey.

**News
PaPierre**

Rozhovor s panem profesorem Makočem

Jak byste popsal chytrého
člověka?

V čem tkví tajemství Vašich
výukových metod? S jakým
cílem vcházíte do hodin?

Recenze školní jídelny
Páji Medka

*Vážení čtenáři, milí spolužáci,
vítáme vás u prvního čísla studentských školních novin. Jejich
posláním je krátit vám školní den, informovat, šokovat, a hlavně
bavit. Myšlenka, že by naše škola mohla mít své vlastní noviny,
visela ve vzduchu už delší dobu, ale k její realizaci došlo až v pos-
ledních měsících. Cesta k finálnímu výsledku nebyla jednoduchá,
ale díky trpělivosti a odhodlání se nám podařilo dotáhnout pro-
jekt do konce. Tímto bychom chtěli poděkovat všem, kteří umožnili
vznik tohoto projektu a také těm, jež se podíleli na jeho tvorbě.
Doufáme, že pro vás bude čtení přínosné a obohacující,*

Váš tým redakce NewsPaPierre.

Dění ve škole, škola

Jak zaujmout lenochy, kteří pořád čučí do mobilů?

Taky vás občas díky náhlým přivalům empatie píchne u srdce při pohledu na učitele, který se (zatím je pondělí a on má ještě plno energie) může strhat, jen aby vám něco zábavně a přátelsky přiblížil, jenže nikoho to očividně nezajímá? A máte vůbec povinnost cítit se špatně, že vás to nezajímá?

Nietzsche prohlásil něco v tom smyslu, že správný pedagog, autorita strhávající ostatní do víru svého nadlidství a aktivizující v nich jejich vlastní, musí být člověk, který miluje život a vrhá se do něho střemhlav jako hravé děcko,

kteří si hraje pokaždé jinak, čímž bezděčně vytváří nové hodnoty. A nikdo nemůže popřít, že takových po našem gymnáziu pobíhá mnoho, většina zhrzených učitelů s postkomunistickými metodami už totiž dávno prchla a dokonce se tady vyskytuje minimum těch, kteří si skrze učitelství léčí svá traumata a křivdy z dětství. Když tohle všechno všichni dobře víme, proč se chováme tak nevděčně?

Učitelé a ti z nás, kteří často přednáší před usínajícími obličeji, mají plné právo ptát se: „Co děláme špatně?“

Nechť se přihlásí ti, kteří si tuhle otázku už někdy položili. Jak můžu upoutat pozornost posluchačů a z jakého důvodu se mi to nedaří, když jsem si jist, že mám v rukávu

zajímavá fakta, vtip k tématu a odhodlání mluvit s vervou a nadšením, třebaže mě to bude stát tři tabulky čokolády denně? Proč je pro posluchače zajímavější i ta blbá polomrtvá беруška na parapetu?

Nikdo nemůže člověka násilím přimět, aby ho něco zajímalo. A když to ani toho, co danou látku vykládá, očividně nezajímá, tak to platí dvojnásob. Nebudu moc zabrouzdávat do systému školství a prohlašovat, o kolik míň naprd by byly pikniky v přírodě s volnou debatou o vzniku černých děr. Nemám manuál, jak zaujmout dlouhodobě pozornost, jelikož to se odvíjí od vaší osobnosti

a předmětu, který učíte. Matematika je svět s jasnými pravidly, který funguje nezávisle na vás. Vy se musíte jen naučit celoplošné dohody, že vertikální vrána znamená tři a že položená osmička symbolizuje nekonečno. Jestli půjdu někdy učit matematiku, budu praktikovat metodu stručně, jasně, výstižně a s občasným fórkem, protože skrze ně se rozvíjí náklonnost k matematice nejrychleji. Je zábava pozorovat, jak to všechno geniálně do sebe zapadá a funguje (a když něco nefunguje, třeba dělit nulou, tak řekneme, že to nemá řešení – haha, vyřešeno). Abstraktní obrázky ve vašem mozku jsou vaší další motivací

, jenže tomu se těžko učí, kór když řežete 3D krychli a náčrtek jste nuceni dělat ve 2D, takže polovinu času věnujete jen zírání na to křivé miniaturní dílko, které jste si zhotovili na pravý dolní ulepený roh „sešitu“ z chemie a snažíte se identifikovat, co je zadní a co boční stěna.

Na přírodovědné předměty nemám narozdíl od humanitních žádnou vychytávku, protože nerozumím touze biflovat se pojmenování a práce všech, co tu byli před

námi, a ani ta vidina sebe v budoucnu s pláštěm a mikroskopem mi nepřijde nijak zvlášť lákavá. Ovšem humanitní předměty jsou jiné kafčo. To je svět vytvoření lidmi pro lidi o lidech. Na každé úrovni musí být příběhy. To je to klíčové, čemuž chci věnovat pozornost.

Příběhy cizích všechny zajímají, protože se z nich učí, protože se jich vlastně potenciálně také týkají, a proto argument „Nezajímá mě život Caesara.“ není pádný argument. Můžete si myslet, že vás nezajímá, že dvou důvodů: Protože jeho životní příběh vypravěč oseká na to „nejdůležitější“, omylem vyndal zábavné části a z nezbytně nutných informací se nedovedete vytvořit celistvý, nerozpádající se obrázek, anebo protože jste aktivovali svůj obranný mechanismus.

Dovolte mi nejdřív vysvětlit to druhé. Vypravěč líčí příběh s nadšením a zájmem, očividně ví, co povídá, jenže vy jste se ztratili někde na začátku, protože byla přimíchána další postava, dejme tomu Marcus Antonius, jenže vy netušíte, co přesně to bylo

za postavu, někdy jste o něm už slyšeli, jenže nevíte detaily. Vypravěč na potvrzení pracuje s faktem, že jste se o něm učili někdy před čtyřmi lety nebo že je to základní informace, kterou zná přece každý, takže se cítíte trapně, protože se vaše okolí očividně orientuje lépe než vy, a protože se to jméno opakuje pořád dokola a dokola a přilétá jí další, která s ním mají něco společného, a vy se nemáte prostor zeptat, protože už před minutou bylo pozdě, jste zmatení a ztracení a zahrabení pod záplavou jmen bez obličejů, žhavíte svůj obranný mechanismus. To znamená, že si vsugerujete, že vás to vlastně vůbec nezajímá, místo toho, abyste přiznali, že vám někdy někde ujel vlak. Místo toho, abyste zaplnily své díry ve vzdělání, takto přechkáváte dalších pár hodin, až se najednou ocitáte někde v poválečné literatuře, přičemž vy jste skončili někde u Shakespeara. A tak si říkáte, že už to nemá cenu, a dál scrolujete instagramem a googlíte si, jak se dá z gumových rukavic vyčarovat požitelné jídlo. Ted' smekám před všemi, kteří vše berou od píky bez otázek a nespolehají, že vám to před čtyřmi lety někdo povídal.

Mám pocit, že se občas nedokážeme chytit vláken informací a sešít si z nich celistvou deku, protože se zapomíná na důležitou věc, kterou vypravěč může brát jako samozřejmost. Tam, kde jsou příběhy, jsou postavy. Tam, kde jsou postavy, je charakter. A ten se musí zmínit, protože bez něho není přednes poutavý, chybí nám zásadní dílek skládačky, která připomíná, že oni byli taky reální lidé, žijoucí bytosti s dobrými a špatnými vlastnostmi, svým jednáním tady zanechali otisk, oni existovali. Nevím, jak vy, ale já bych rozhodně nechtěla, aby se po mé smrti připomínalo, že jsem se narodila v Budějčkách, v pětadvaceti jsem napsala knížku, která vůbec nereflektuje můj život, jen jsem si ji impulzivně vysosala z prstu, protože jsem byla namíchnutá z toho, že mi psa přejelo auto, ve třiceti se mi narodila dvojčata a pak jsem tragicky zemřela, pomalu se ani nezmíní jak. A tento proslav se zakončí tím, že jsem nedostala ani Nobelovku ani Oskara či Fieldsovu cenu.

projev o mé zesnulé osobě začal takto: Byla živá, rozjařená, trochu paličatá a decentně oprsklá, měla ráda vůni skořice o Vánocích a ráda spala pod hvězdami, protancovala život. Nemáte ze mě už jiný pocit? Nebo spíše NĚJAKÝ pocit? Nemá Prolegomena nějakou auru, příchut, když pracujeme s tím, že Kant byl bručoun a pedant a že se přestěhoval do města jen proto, že ho na vesnici štvál kohout? Nejsou pak díla víc skutečnější? Byl tady a měl taky pocity a byl člověk se vším všudy, není to jen jméno na papíře.

Co přesně se vám vybaví, když se řekne Karel Havlíček Borovský? Snad většinou probleskne hlavou název Tyrolské elegie a hlas paní učitelky Tlusté pišticí: „Král Lávr má oslí uši!“ Těm lepším z nás se vybaví, že psal do novin (ale ruku na srdce – který obrozenec neměl něco společného s novinami?) a těm ještě lepším svítne, že si dokonce založil vlastní noviny. Jenže co s tím? Upřímně vám nezalívám, když i tohle málo zapomenete, protože jaké z toho máte vy poučení? Nebaví vás to a nezajímá, protože vám chybí ten příběh za tím, ten manuál, jak si ušít deku, to lepidlo, které vám slepí všechny informace dohromady. Strohý výčet informací nikoho nezajímá, chtěla bych vědět, co ho vedlo k tomu a tomu, proč reagoval tak a tak, co si o tom myslel. Teprve když dostanete tyhle informace, zjistíte, že Havlíček byl vlastně dost frajer, že by vám třeba mohl být sympatický a kdybyste ho zastihli ve své době, mohli byste být přáteli, že duši právníka, vyřídilku a je netykavka, drzoun, protože Tyla nazval „literárním ošoustem“, a popleta, protože si na své cestě do Rakouska zapomněl pas, takže musel na hranicích čekat půl roku. Tyhle na oko zanedbatelné informace dělají příběh poutavým, charakterové rysy a momenty ze života, které jaksi definují postavu, jsou důležité. Bez nich jsou humanitní předměty nezáživné a strojové. Tady apeluji na všechny, kteří budou v blízké době dělat prezentaci před třídou nebo se dokonce rozhodují pro pedák, aby do přednesu dali srdíčko, vtip, autenticitu, spojovali informace v jedolitou kaši, udělali z toho

nezapomenutelný příběh, protože příběhy od nepaměti lidi baví. Fakt. Třikrát hurá pro všechny, kteří tohle už praktikují. Amen.

Julie Faflíková, v7.G

Vánoční florbalové klání v dubnu? Proč ne!

Na apríla je možná spousta věcí, a proto se i vánoční florbalový turnaj prvních a druhých ročníků naší školy mohl konat právě 1. dubna v prostorách velké tělocvičny. Možnosti přihlásit se do turnaje využilo všech osm tříd, každý tým musel mít ve svém družstvu minimálně čtyři děvčata a alespoň jedna musela být vždy během hry přítomna na hřišti. První zápas začal několik minut po osmé ranní a hrálo se ještě celých dalších pět hodin. Hráče, diváky, rozhodčí, ale i zapisovatelský stůl proto čekal sportovně nabitý den. Hrálo se sice jenom dvanáct minut hrubého času, ale i tak v některých duelech padal jeden gól za druhým. Některé zápasy byly velice napínavé a až do poslední minuty nebylo rozhodnuto o vítězi, jiné probíhaly jednoznačně, ale hráči se až do

poslední minuty nebylo rozhodnuto o vítězi, jiné probíhaly jednoznačně, ale hráči se až do závěrečné sirény nevzdávali. A

jak to celé dopadlo? Na krásném a zaslouženém třetím místě se umístil tým Ajvoniny nabíječi neboli třída 2.C. Boj o první místo byl velmi těsný, a jelikož vzájemný zápas těchto dvou družstev skončil bez jediné

branky, rozhodlo až skóre ze zbývajících zápasů. Na nejvyšší příčce se tedy umístily Želvy Ninja (2.B) a na druhém místě Hrvatska alias V6.G, která se dočkala veliké podpory od svého fanouškovského kotle, stejně jako i ostatní třídy.

Všechna mužstva obdržela diplom a něco dobrého na zub, ale největší odměnou pro všechny byl dobrý pocit ze hry a možnost utužit vztahy (a pro diváky příležitost pořádně si “zafandit”).

Elena Jandová

VVGPZŠJSP

Dobrý den, vítám Vás u nové série článků ve školních novinách, která má název: VVGP-ZŠJSP neboli Velmi Vypečené Gastronomické Pochutiny Ze Školní Jidelny S Pavlem. Dozvíte se v ní, co si myslím já, Pavel, o jídlech, co vydávají ve školní jídelně, a ještě více.

Začal bych asi úterní krupicovou kaší, ke které se podávala gulášová polévka. Ta byla společně s pitím to jediné, co drželo bodování tohoto oběda nad nulou. Ještě horší než samotná krupicová kaše byla ovšem přehlídka jedinců, kteří si ji zamíchali s ostatními surovinami na talíři, aby jim vznikla hnědá břečka vzhledově připomínající šrot. Gulášová polévka byla dobře ochucená, snesla by sice více kousků masa, ale jinak dobrá. Pití, to byla klasická šťáva růžové barvy, dobrý poměr vody a šťávy. Osvěžující jako vždy.

Celkové hodnocení: lehký podprůměr

Přesuneme se na pondělí. Podával se hovězí guláš s houskovým knedlíkem, zeleninová polévka a k pití byla oranžová šťáva. Guláš byl zatím asi nejlepším hlavním jídlem za měsíc duben, jelikož k němu bylo dost omáčky, a knedlíky byly takové, jaké mají být tzn. nebyly vlhké, okoralé či dokonce plesnivé #zkušenost. Dobře ochucenou omáčku doprovázelo jedinečné hovězí maso, kterého se ve školní jídelně můžeme dočkat maximálně jednou za pololetí. Zeleninová polévka byla na můj vkus přesolená a plavalo mi v ní něco, co připomínalo žvýkačku. Pití geniální.

Celkové hodnocení: 12, tak to je pohoda

Děkuji, že jste můj článek dočetli až sem. Chtěl bych upozornit, že většinu věcí přeháním a některé ani nemyslím vážně, tak to berte s nadhledem. Zároveň se nejspíš na jídelním lístku před jídelnou objeví OPPJVŠ-JSP neboli Odborníkova Predikce Požitavosti Jídla Ve Školní Jídelně S Pavlem, a to v podobě číselného ohodnocení jídla. Škála čísel pro hodnocení není určena.

+těžká gastronomická hádanka: Když to letí nahoru, je to bílé, když to spadne na zem je to žluté. Co to je? Odpovědi posílejte do dms na instagram @pavel._medek a hrajte každý týden o věcné ceny jako je například fotka se mnou.

TO CHCEŠ!

O autorovi

Pavel “Sekáč” Medek se narodil roku 1969 v Praze jako osmý syn chudého velkostatkáře. Vystudoval hotelovou školu v Táboře a se svou ženou a třemi dětmi žije ve vile na Starém městě. Věnuje se snobským aktivitám jako je golf nebo hraní pokeru. Každoročně věnuje desítky tisíc korun na charitu. Volnočasově navštěvuje místní školy a pohrdavě kritizuje jejich jídlo ve školních novinách. Máme to štěstí, že pro tuto sezónu Pája zakotvil u nás na gymnáziu PdC. Rád tráví čas rozhazováním směšně nabitých peněz v místních restauracích zařízeních, z nichž mnohá vlastní.

Pavel Medek, Radovan Medek

Rozhovor s Josefem Makočem

Vítejte u našeho cyklu rozhovorů s učiteli. Tato rubrika vám každý měsíc poodhalí střípky ze životů pánů našich hodin. Můžete se těšit na řadu zajímavých životních osudů a skandálních odhalení. Pojdme tedy společně vstoupit do třináctých komnat našich učitelů.

Jako první naše pozvání přijal Josef Makoč, vyučující českého jazyka a základů společenských věd. Dobrý den.

Pro začátek se zaměříme na tu stránku vaší osobnosti, pod kterou vás všichni známe, tedy jako učitele. Byla kariéra učitele vždy tím, čím jste se chtěl v životě zabývat, nebo jste měl jiná vysněná povolání?

Musím se přiznat, že jsem měl jiná vysněná povolání. Jako třeba kosmonaut, popelář, prezident, vysokoškolský učitel, řidič dálkového autobusu...

Mezi žáky jste oblíbený především pro svou originální osobnost a styl výuky. Měl jste Vy sám v mládí nějaký učitelský vzor, k němuž jste vzhlížel?

Děkuji za otázku, nesmírně si toho vážím.

Já jsem si sice práci učitele nevysnil, ale rád jsem se jím potom stal, práce učitele mě nesmírně baví a mě ta práce nesmírně obohacuje a díky tomu, že

se celý život motám kolem mladých lidí, tak mi to pomáhá se udržovat mladý (smích). Můj pedagogický vzor? No, rád vzpomínám na spoustu učitelů, třeba můj pan učitel Kukla, ze základní školy, byl velmi vtipný, vlídný člověk, a rád vzpomínám i na naši třídní zde na gymnázium paní Daňkovou a také na paní Janu Rinkeovou, která mě přivedla k lásce k literatuře.

Obecně se zastávám učitelů. Hrozně mě mrzí mediální útoky na ně.

V čem tkví tajemství Vašich výukových metod? S jakým cílem vcházíte do hodin?

To je rafinovaná otázka. Především aby studenti měli pocit, že ta hodina byla k něčemu. Učitel je vlastně průvodce, měl by ukazovat cestu a nabízet možnosti.

Zodpovědnost je potom na samotných studentech, jestli nabídku využijí, nebo ne. Často se snažíme postupovat expertním

způsobem a cítíme obrovskou zodpovědnost za to, jestli to ten student zvládne, či ne. Naší povinností je vytvořit podmínky pro úspěšnost našich žáků, výsledky jsou pak už jen na nich.

Nyní učíte na této škole, ale dříve jste učil i na ZŠ. Jaké jsou hlavní rozdíly mezi výukou mladších oproti starším žákům?

Cíle jsou vždy stejné, důležité je, aby děti viděly smysl v tom, proč se to zrovna dělá. Rozdíl mezi základní školou a gymnáziem je určitě v tom, že tady jsou nesmírně inteligentní studenti. Není to standardní vrstva populace, jsou to vybraní studenti, kteří udělali přijímačky a jsou chytrí. Hlavně, na základce se nedá spoléhat na osobní zodpovědnost žáků.

Jak byste popsal chytrého člověka?

No, to je ono. V devadesátých letech jsem zaznamenal módu zjišťování, měření a porovnávání inteligence. IQ testy. Ale osobnost je mnohem složitější, není to jen o intelektu, ale také o emoční inteligenci, jak je člověk citlivý, empatický, jak je sociálně zdatný. Je to i otázka vnitřních hodnot, svědomí. Někdy se můžete setkat s člověkem, který má velmi vysoké IQ, ale je to vlastně hajzl. Mně se líbí taková ta přirozená moudrost, obdivuju třeba moudrost našich předků. Fascinuje mě, jak uměli žít v krajině, s přírodou. Moudrý člověk je ten, který ví, co má dělat a rozlišuje, co je správné.

Kde jste studoval, než jste nastoupil na vysokou školu?

(smích.) No, tak každý z nás začal ve školce, to byla mateřská škola v Kvapilově ulici. Dále to byla základní škola Mladé gardy, dnešní Zborovská, to byl první stupeň, druhý stupeň jsem absolvoval na sportovní škole se zaměřením na atletiku, to bylo na škole Mikuláše z Husi, potom jsem se dostal jako poslední člověk pod čarou sem na gymnázium (smích). Poté následoval první střet s realitou, kdy jsem neúspěšně absolvoval přijímací zkoušky na filozofickou fakultu, takže v tuto chvíli se stal pedák mou záchranou. A nakonec jsem za to rád.

Když jste mluvil o těch studentských letech, jak byste je popsal a co nejšilenějšího jste provedl?

To nemůžu! (smích) To nemůžu publikovat tady. To co ale říct můžu je například, že jsem byl tak drzý, že jsem si zapálil v budově školy, hrál jsem karty o peníze, vyhazovali jsme předměty z oken...

Rozdíly mezi našimi studentskými léty a těmi vašimi jsou mobily. Když se za našich let řeklo "Sejdeme se ve čtyři", tak jsme tam prostě všichni byli ve čtyři. Dneska vám všichni napíší pět minut předem, že vlastně nestíhají.

Jak vnímáte mobily v kontextu školního prostředí? Myslíte si, že jsou při výuce nápomocné?

Mobily, jako spousta dalších technologických vynálezů, jsou dobré. Otázka je, jak to ten člověk použije, za což ten mobil nemůže, to je chyba toho uživatele.

Vy se kromě učení zabýváte ještě muzikou a jste členem hudební skupiny CoverTrio. Kdy jste s muzikou začal a proč?

Hudba mě obklopovala od malička, můj otec byl velký fanoušek hudby. Poslouchal moderní jazz, rockovou muziku i klasiku. Myslel jsem, že nejjednodušší, co může být, je hrát na bubny. Nemusíte nic umět,

stačí do toho mlátit (smích). Postupně jsem se takhle propracoval vlastně od první skupiny na ZŠ po vznik funkové skupiny Higherground, dlouho a rád jsem hrál s táborskou legendou Jirkou Matyášem, poté mě oslovil muzikant a producent Richard Dušák a přizval mě k akustické kapele CoverTrio, která se poté rozrostla až na kvintet. Hodně mě baví účinkování v hudebním kabaretu Vryt.

Na jaký hudební nástroj zde hrajete?

Hraju na všemožné bicí nástroje. V CoverTriu z časových důvodů funguji už jen jako záskok.

Máte po boku hudby ještě nějaké jiné zájmové aktivity?

Já si hrozně rád čtu, to je dle mého velký benefit profese učitele, kdy já si čtu knihy a jsem vlastně v práci. Čtu si rád jak krásnou literaturu tak i odbornou. Mám rád filmy. Dalším mým velkým koníčkem je naše chalupa, kterou jsem zdědil a teď jsem tam ten hospodář a pokračuji v rodinné tradici péče o tuto chalupu. Rád také chodím na výlety po Čechách.

A na závěr něco více odlehčeného - jakým způsobem k Vašemu povolání přistupuje rodina?

No, myslím si, že úkolem rodiny je podporovat se vzájemně. A to u mě platí.

To je od nás vše, panu Makočovi moc děkujeme za rozhovor.

Jan Svoboda, Denisa Hrubá

Aktuality, ze Světa

Velikonoce ve znamení zločinu

Každý ví, jak se Velikonoce oslavují u nás v České republice.

Velikonoce jsou stejně jako Vánoce náboženský svátek. Oslavují Ježíšovo zmrtvýchvstání a následné nanebevzetí. Většina zemí, kde se Velikonoce slaví se drží zavedených tradic s velikonočními mšemi a barvením vajčtek. Jak se tedy do norských Velikonoc přimíchaly detektivní příběhy?

Nikoho nepřekvapí, že když už se někde Velikonoce slaví v duchu krimi, je to v Norsku. I tak se to ale může jevit poněkud nelogické. A jak tato výstřední tradice vznikla? Stalo se tak roku 1923. Začalo to dvěma mladými spisovateli, kteří se jmenovali Nordahl

Grieg a Nils Lie. Ačkoli knihy se v Norsku tradičně vydávaly na podzim, tyto dva dospěli k názoru, že na podzim by jejich příběh zanikl v hromadě dalších, které by vyšly. Nordahlův

bratr pracoval v nakladatelství a souhlasil, že příběh vydá na jaře, protože za tím viděl možnost, jak zvýšit obrát i v jiném ročním období.

Na Bílou sobotu tedy kniha vyšla a měla velkou reklamu na přední straně hlavních norských novin. Jelikož tam ale byl uveden jen název knihy (Noční přepadení vlaku do Bergenu), mnoho čtenářů novin nepochopilo, že se jedná o reklamu a proto se příběh velmi rychle roznesl.

Když lidé pochopili, že se jedná o knihu, okamžitě ji vykoupili.

Od té doby se před i o Velikonocích na pulty knihkupectví hrnou nové detektivky, krimi

příběhy běží i v televizi a rádiu a od roku 1997 se objevují dokonce i na etiketách lahví mléka, kde se každoročně nachází krátká hra, ve které musíte spolu s detektivem Ulvem Ulvheimem odhalit zloděje.

Tereza Hrabáková, 2.A

Rozhovor s Ing. Štěpánem Pavlíkem

Ing. Štěpán Pavlík je současným starostou města Tábor od října 2018. Je to muž, který nejen výborně funguje ve správě města, ale má i své další zájmy. Proto jsme se rozhodli s ním udělat krátký rozhovor, abychom

se společně dozvěděli něco více o jeho cestě životem.

1 Narodil jste se ve Frýdku-Místku kousek od Ostravy, proto moje první otázka míří do této oblasti. Máte ke svému rodišti kladný vztah? Vracíte se tam rád, třeba abyste pozoroval změny?

Ano, vzpomínky z dětství bývají u lidí nejnostalgičtější. Rád se vracím navštěvovat známá místa, ani ne pozorovat změny, jako spíš připomínat si je tak, jak vypadala dříve, čímž mám na mysli především parádní beskydskou přírodu.

2 Když se přesuneme do vašich studijních let, střední školu jste absolvoval už tady v Táboře na gymnáziu. Byl to váš nápad zvolit si tento všeobecný směr?

Nejdřív ne. Se spolužákem na základce v Plané nad Lužnicí jsme si vymysleli, že se budeme živit jako prodáváci v průmyslovém zboží. Tak jsme to napsali do dotazníku, kam chceme po základní škole. Když se to dozvěděla máma, hned šla do školy a přesvědčila třídního, a hlavně mě doma, že to musíme okamžitě přepsat. Tak jsme si oba napsali gympl a dostali jsme se. Chtěl jsem všeobecný směr, protože dává nejvíc možností se v budoucnu správně rozhodnout, kam se ubírat dál a v jakém oboru.

3 V návaznosti se nabízí otázka na vaše vysokoškolské studium. Vzhledem k tomu, že jste ing., jakou VŠ jste vystudoval, případně chodil jste tam rád?

Vždycky mě bavilo kreslit, šla mi matematika a fyzika, tak jsem ke konci gymnázia už trochu inklinoval k navrhování domů.

Na ČVUT mi pak trochu chyběla kultura, tak jsem ve druháku zkoušel přijímačky na scénografii, pak jsem se znovu soustředil na architekturu... Ono se to tak postupem let u člověka vyvíjí a mnohdy zasáhne osud či náhoda. Ale ano, chodil jsem tam rád, měli jsme se spolužáky výbornou partičku.

4 Tušil jste tenkrát, že půjdete po stopách úřadování, nebo vás myšlenka, že jednou budete starostou města, vůbec nenapadla a měl jste zcela jiné plány?

Vůbec ne. To byla jedna z náhod. Chtěl jsem zkusit projektování staveb v nějakém ateliéru a pak se uvidí.

5 Několik let jste pak pracoval ve stavební společnosti. Zajímalo by mě, co byl ten první moment, první příležitost dostat se ke správě města a jaká byla vaše první role?

Když jsem se po pracovním působení v pražském ateliéru KPP vracel do Tábora, dělal jsem tu už průběžně spoustu kulturních akcí, především filmový festival Videofest. Bylo to někdy okolo roku 2005, kdy mě oslovil Jiří Fišer se svými kolegy, kteří sháněli lidi na kandidátku místního politického hnutí. Znal jsem některé osobnosti a vážil si toho přístupu vidění lokálního zaměření politiky jako autentické energie pro správu města bez lpění na nějakém politickém kariéřním růstu. Nejdřív jsem hnutí pomáhal s kampaněmi a angažoval se v kulturní komisi města. V roce 2014 jsem se stal zastupitelem.

6 Od roku 2014 jste tedy zástupcem občanského sdružení, zastupitelem za tábořské politické hnutí Tábor 2020, založeného Jiřím Fišerem, a v roce 2018 jste byl zvolen starostou města Tábor. Jste s touto funkcí spokojen, baví vás být v pozici "šéfa" města?

Ani ne spokojen, je to ohromný závazek. Zvláště když má člověk k danému městu fakt kladný vztah, je k němu vázán hodně citově. A navíc navazuje na dlouhá léta snah předchůdců. A Jirka Fišer byl velkým lidským vzorem, myslím, že nejenom pro mě. Tedy dá se říct, že funkce je slušná kláda, ale když se vše povede, vyladí, správně dojedná, probere, připraví a výsledek se povede, je to velká trefa a plus především pro město, pro veřejný prostor a život v něm.

7 Na chvíli se zastavme u role starosty města. Moje další otázka směřuje k předloňskému výročí šestiset let od založení města Tábor. Proběhly nějaké oslavy nebo program, aby si lidé připomněli tuto událost, nebo pandemie takové shromáždění lidí neumožnila?

Museli jsme postupně rušit hodně akcí, i drobnějších, a často improvizovat. To byla velká deprese, protože jsme se všichni na připomínky velkého výročí moc těšili. Zrušit jsme museli třeba velký koncert vážné hudby na břehu Jordána. Ale ejhle, letos slaví výročí zase Jordán, 530 let, a znovu tento koncert vrátíme do hry, pravděpodobně začátkem července

8 Současně nejdiskutovanější téma je bezesporu válka na Ukrajině. Zajímalo by mě, jestli se Tábor snaží pomoci ukrajinským obyvatelům, případně jak. Je např. možné darovat věci jako oblečení, léky nebo trvanlivé potraviny, které se pak doručí na Ukrajinu, na nějakou místní adresu? A nabízí město ubytování pro lidi postižené válkou?

Ano, nyní funguje sběrné místo v Čekanicích, každým dnem bude otevřeno další. Ta solidarita místních včetně ukrajinské komunity je obrovská. Město Tábor připravuje

pro běžence byty, postupně jsme schopni jich připravit kolem 40.

9 Teď ještě o něco pozitivnější dotaz. Jakožto starosta už určitě máte za sebou spoustu rozhodnutí, zorganizovaných akcí a plánů. Myslím si, že i přes těžkou dobu v souvislosti s covidovou pandemií si vedete ve vedení města výborně a lidé jsou spokojení. Prozradil byste mi, jestli se lidé v tomto roce můžou na něco těšit, ať už na nějaké pravidelné akce nebo novinky, a jestli jsou na tento rok připravené nějaké plány ke zlepšování města?

Tak to moc díky, z téhle otázky asi dost vyplývá, že máme příbuzenský vztah :-). Určitě nejsou spokojeni všichni, ale to je úplně normální, taková je lidská společnost, z podstaty různorodá. Plánů je moc, pěkné snad budou letošní Táboroky, doufejme, že po dvou covidových letech budou znovu rozsahem plnohodnotné. Šancí na moderní novou příjemnou obytnou čtvrť je projekt zástavby v bývalých kasárnách Dvorce, novou náplň by mohly dostat taky staré industriální objekty Křížkovy elektrárny u řeky a trafostanice v ulici Dobrovského.

10 Poslední otázkou se obrátíme na vaši úplně jinou stránku, a to tu uměleckou. Jste frontman v big beatové hudební skupině The Varlatans a s kapelou Tábor Superstar Band jste si v muzikálu Jesus Christ Superstar několikrát zahrál a zazpíval roli Jidáše. Jak jste se k hudbě dostal? Co pro vás znamená?

Vždycky tvrdím, že kultura je druhá půlka vlastní osobnosti, která vyvažuje tu spíše technickou a organizační. Neuměl bych si fungování bez muz-

iky a zpívání asi vůbec představit. Nejenom díky síle muziky, ale taky díky té partě lidí, kterou člověk v kapele mívá kolem sebe. I když teď v covidu jsem si to pár let musel umět představit, protože se skoro nesmělo hrát. Snad už se tyhle časy nikdy nevrátí.

Klára Pavlíková

8. květen aneb osvobození Československého státu

Svátek osmého května nebýval vždy takový, jaký ho známe dnes. Obecně si tímto dnem připomínáme osvobození Československa od nacistického Německa, ale ani to neprobíhalo tak, jak si spousta lidí myslí. Celá republika nebyla osvobozena ze dne na den – armáda postupovala celým územím postupně, a některé obce tak byly osvobozeny později než jiné. Například Ostrava byla zachráněna od okupantů již 7. května, Praha 8. a my tady v Táboře až 9.

Jak to skutečně bylo?

Karpatsko-dukelská operace měla v roce 1944 napomoci Slovenskému národnímu povstání a spojit povstalce se sověetskými armádami. Byla to největší bitva, které se kdy Češi a Slováci zúčastnili. Území Slovenska bylo postupně osvobozeno Rudou

armádou (spolu s armádou Rumunska a 1. československým armádním sborem). Prvními velkými osvobozenými městy byly 20. ledna 1945 Košice a Prešov. 4. dubna 1945 Rudá armáda osvobodila Bratislavu a do 1. května 1945 byly ze slovenského území vytlačeny poslední německé jednotky. Kromě území Slovenska postupovali Sověti od 10. března 1945 na české území z Ostravy a od Bratislavy (zde společně s rumunskou armádou). Nejtěžší boje probíhaly v Karpatech, ve slovenských horách a u Ostravy. Osvobození západních a

Čech americkou armádou započalo 18. dubna 1945, kdy průzkum rotý americké armády vstoupil na území předmnichovské Československé republiky. O dva dny později vnikly americké jednotky do Aše a 25. dubna dobyly Cheb. Sověti, kteří se po tvrdých bojích probili na Ostravsko, a kteří po osvobození Brna stáli na jihu Českomoravské vysočiny, souhlasili 30. dubna s dalším postupem americké armády na osu Karlovy Vary – Plzeň – České Budějovice. Američané však setrvali na svých po-

zích a do Čech zahájili postup až 5. května 1945. Pak do 10. května obsadili zbytek území až k demarkační čáře. Květnové povstání začalo 1. května v Přerově a šířilo se do dalších měst. V Československu se ho aktivně účastnilo asi 130 tisíc osob. 5. května vypuklo Pražské povstání a povstalci žádali o pomoc.

Před půlnocí 8. května byl podepsán akt definitivní kapitulace. Ráno 9. května pronikla sovětská vojska ze směru od Slaného a Veltrus do Prahy. Týž den dopoledne, tedy již po skončení války, sovětské letectvo bombardovalo Mladou Boleslav, aby zabránilo německým jednotkám v ústupu do amerického zajetí. 10. května dorazily do Prahy jednotky 2. ukrajinského frontu a tanky 1. československé tankové brigády, které předchozí den vyrazily se sovětskými vojsky směrem od Litvle.

Do 11. května sovětské jednotky i spojenečtí vojáci (československé, rumunské a polské armády) čistili oblast od zbylých skrývajících se německých vojáků.

Celkem padlo do zajetí přibližně 800 tisíc německých a maďarských vojáků.

Proč bychom si ho měli připomínat?

Celkově pro nás 8. květen symbolizuje vítězství nad německými okupanty a ukazuje nám, jak moc je důležité se zabývat historií a světovými událostmi. To skvěle znázorňuje a zachycuje tento velmi slavný citát: "Kdo nezná historii, prožije ji znovu."

Vyjádření Erika Taberyho ke školním novinám

Gratuluji vám k rozhodnutí založit školní noviny. Sám jsem kdysi jedny takové založil a byla to velká zábava a vlastně i příprava pro moji budoucí práci. Vše, co do novin zaznamenáte, se stane součástí historie vaší školy i vás samotných. Bude to zachováno pro další generace. Přeji tedy všem, kteří se na vydávání budou podílet, hodně štěstí a hlavně hodně zábavy. Jsem rád, že mohu aspoň touto cestou pozdravit své nové mladé kolegyně a kolegy.

–Erik Tabery, šéfredaktor týdeníku Respekt

Kultura

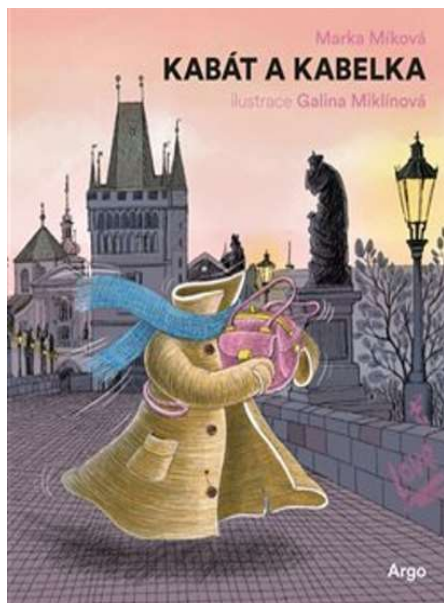
Magnesia Litera 2022

Blíží se osmá hodina večerní 10. dubna, diváci jsou usazeni a moderátoři připraveni – předávání cen 21. ročníku Magnesia litera za rok 2022 může začít.

Celým večerem, který probíhá v budově Nové scény Národního divadla provází Daniela Písařovicová a Jiří Havelka. Stejně jako v minulém ročníku se ceny předávají v celkem jedenácti kategoriích. Nechybí vyhlášení nejlepší knihy, blogu nebo novinářského počinu roku.

Kniha roku: Gott: Československý příběh (Pavel Klusák)

Palmknihy Litera za prózu: Destrukce (Stanislav Biler)

Moleskine Litera za poezii: Odkud to přichází (Vladimír Mikeš)
Litera za knihu pro děti a mládež: Kabát a kabelka (Marka Míková)
Litera za nakladatelský počín: Lipnická bible – Štít víry v neklidných časech pozd-

ního středověku (Lucie Doležalová, Karel Pacovský a kol.)

Aktuálně.cz Litera za publicistiku: Gott: Československý příběh (Pavel Klusák)

Litera za naučnou literaturu: Ohrožení hmyzem? neobvyklá setkání po 40 letech (Jan Žďárek)

Kosmas cena čtenářů: Až na ten konec dobrý (Pavel Tomeš)

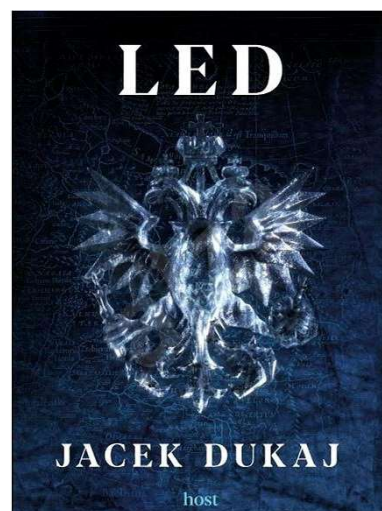
Magnesia blog roku: Řecké štěstí (Facebook) (Kateřina Panou)

Litera za překladovou knihu:

Led (Jacek Dukaj, přeložili Michael Alexa a Michala Benešová)

DILIA Litera za debut roku: Tajemství: Neskutečný příběh Anežky České (Tereza Dobiášová)

Jak se píše na samotných stránkách Magnesia Litera: "Nejdůležitějším úkolem výročních knižních cen Magnesia Litera je propagovat kvalitní literaturu a dobré knihy. A to bez omezení a bez ohledu na žánry..." Toto, troufám si říci, ocenění určitě splňují.

Nadcházející akce

DON hraje tento měsíc

GRANDIÓZNÍ

Losers Cirque Company Praha

9/5/2022, pondělí 19.00

Velký sál

Autor: Matyáš Ramba, Fanny Barrouquère

Délka představení: 75 minut

LADISLAV ZIBURA – PRÁZDNINY V ČESKU

Ladislav Zibura

10/5/2022, úterý 19.00

Velký sál

220 Kč, studenti

DUO ADAMUS – ŠOLCOVÁ

Královská harfa a kouzlo hoboje

11/5/2022, středa 19.00

Malý sál

Jan Adamus – hoboje, anglický roh

Zbyňka Šolcová – harfa

AMERICKÝ SEN

– cesta za mé vlastní hranice

386. Barevný čtvrtek aneb Od Tábora až na konec světa

12/5/2022, čtvrtek 19.00

50 Kč

Malý sál

AMERICKÝ BIZON

Činoherní studio Ústí nad Labem

16/5/2022, pondělí 19.00

250 Kč

malý sál

Autor: David Manet

Délka představení: 110 minut

PUSŤTE MĚ VEN!

Divadlo Kalich Praha

17/5/2022, úterý 19.00

velký sál

Autor: Jean-Marie Chevret

Délka představení: 120 minut

tip redakce: famózní Iva Janžurová ve francouzské komedii pojednávající o nešťastném uvěznění filmové hvězdy na balkoně jejího luxusního bytu,

zamezující jí příchod na galavečer pořádaný na její vlastní počest. Hra oplývající sarkasmem a vtipem.

FERNANDO KRAPP MI NAPSAL DOPIS

Klicperovo divadlo Hradec Králové

21/5/2022, sobota 19.00

velký sál

Autor: Tankred Dorst

Délka představení: 100 minut

ČAS V NÁS I KOLEM NÁS | Petr Kulhánek

Science Café

24/5/2022: úterý 19.00

50 Kč

Prof. RNDr. Petr Kulhánek, CSc. český teoretický fyzik, popularizátor astrofyziky, astronomie či teorie plazmatu. Vyučuje na fakultách ČVUT.

Za popularizaci astronomie obdržel cenu Littera Astronomica.

DOKONALÁ FRAŠKA

Komorní divadlo Kalich Praha

25/5/2022, středa 19.00

malý sál

Autor: Philip LaZebnik, Kingsley Day

Délka představení: 120 minut

BESÍDKA DIVADLA SKLEP

Divadlo Sklep

26/5/2022, čtvrtek 19.00

velký sál

ŠPINARKA

Divadlo Petra Bezruče Ostrava

29/5/2022, neděle 19.00

velký sál

Autor: Tomáš Dianiška

Délka představení: 170 minut

Divadlo pod Palmovkou Praha

1/6/2022: středa 19.00

V prodeji od 23/5

velký sál

Autor: Tomáš Dianiška

Délka představení: 165 minut

fiktivní hra inspirovaná zákulisím jednoho z největších historických milníků českých dějin–Hrdinského atentátu na Reinharda Heydricha.

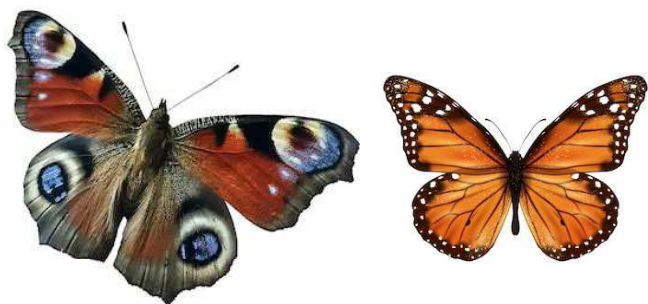
Kam na rande

Máš holku a nevíš co s ní? Zkus zajít do motýlího domu v Praze! Papilonia je obrovský pavilon pod umělým osvětlením, unikátní i ve světovém měřítku. V klimatu podobném tomu v tropické džungli se zde každé jaro líhnou motýli s rozpětím křídel až 20 centimetrů. Můžete zde spatřit poletovat přes 30 světově nejkrásnějších druhů motýlů, takže pokud tvoje slečna netrpí lepidopterafobií (strachem z motýlů), hurá do Prahy! Obdivovat spolu můžete i nádhernou flóru, které se daří v teplejších a vlhčích oblastech (například orchideje).

Papilonia – motýlí dům Praha
Na Příkopě 854/14, Praha
Budova hračkářství Hamleys, patro 1

Vstupné:

Děti do 15 let 100,-
Dospělí od 16 150,-

Pro tip: když už jsi v Praze, rovnou můžeš navštívit Kavárnu Maluj. Koncept podniku se odvíjí od rozvoje kreativity v pohodlném prostředí kavárny. Každé pondělí a čtvrtek si zde můžeš od 15 do 17 hodin nabarvit sebou vybraný keramický polotovar, nechat si ho vypálit a k tomu popíjet výběrovou kávu.

Vinohradská 23, 12000 Vinohrady (kousek za Národním muzeem)

Koncerty:

Conan Grey: třiaadvacetiletý umělec se v minulých letech proslavil zejména svou skladbou Heather, která se na sociální síti TikTok stala virální. Nejlepší kamarád zpěvačky Olivie Rodrigo vystoupí už 14. května v pražské Bubenči ve Fóru Karlín. Vstupenky na viagogo.com

Bennee: 22.května v pražském klubu Roxy vystoupí tahle sympatická mladá umělkyně z Nového Zélandu. Její jméno vám možná nic neřekne, ale její hitovou skladbu Supalonly slyšel snad každý, kdo nežije v jeskyni. A pokud vám to stále nic neříká, poslechněte si něco z Beeneiny tvorby na spotify, to vám zajistí osvěží paměť. Vstupenky na goout.net

Declan McKenna: politický aktivista, ale hlavně zpěvák a umělec 28.5. vystoupí v pražském klubu Roxy. Přezdívá se mu mluvčí generace Z, jako jeden z prvních umělců dnešní generace se totiž nebál otevřeně mluvit o tématech jako sebevraždy transgender osob a globální krizi panující ve světě. Jeho tvorba je inspirována například Davidem Bowiem nebo skupinou ABBA. Vstupenky na fource.cz

Coming to Netflix

1. května

42; Corpse Bride; Crazy, Stupid, Love.; Den of Thieves; Dirty Harry; Empire State; Forrest Gump; Harold & Kumar; Go to White Castle; Hello, My Name Is Doris; Jackass: The Movie; Jackass 2.5, Jackass 3.5; John Q; Menace II Society; Once Upon a Time in America; Rambo; Rambo: Last Blood; Road to Perdition; Seven Years in Tibet; Soul Surfer; Summerland; The Gentlemen; The Lake House; U.S. Marshals (1998); War of the Worlds; When Harry Met Sally; You've Got Mail

2. květen

Octonauts: Above & Beyond: Season 2

3. květen

Hold Your Breath: The Ice Dive

4. květen

40 Years Young; The Circle: Season 4; El marginal: Season 5; Meltdown: Three Mile Island; Summertime: Season 3

5. květen

Blood Sisters; Clark; The Pentaverse; Wild Babies

6. květen

Along for the Ride; Marmaduke; The Sound of Magic; Thar; The Takedown; Welcome to Eden

8. květen

Christina P: Mom Genes

9. květen

Ghost in the Shell: SAC_2045 Sustainable War

10. květen

Workin' Moms: Season 6; 42 Days of Darkness; Brotherhood: Season 2; Operation Mincemeat; Our Father; The Getaway King

12. květen

Maverix; Savage Beauty

13. květen

Bling Empire 2. sezóna; The Life and Movies of Erşan Kurneri; The Lincoln Lawyer; New Heights; Senior Year

16. květen

Vampire in the Garden

17. květen

The Future Diary 2. sezóna

18. květen

Cyber Hell: Exposing an Internet Horror; Love on the Spectrum U.S.; The Perfect Family; Toscana; Who Killed Sara? 3. sezóna

19. května

A Perfect Pairing; The Boss Baby: Back in the Crib; The G Word with Adam Conover; Insiders 2. sezóna; The Photographer: Murder in Pinamar; Rodrigo Sant'Anna: I've Arrived

20. května

F*ck Love Too; Love, Death & Robots: Volume 3; Wrong Side of the Tracks

23. května

Ghost in the Shell: SAC_2045 2. sezóna; Godspeed; Sea of Love

25. května

Larva Pendant; Somebody Feed Phil 5. sezóna

26. května

Insiders 2. sezóna; My Little Pony: Make Your Mark; Pokémon Master Journeys: The Series: Part 3

27. května

Stranger Things 4

Podívejte se na: Sedmikrásky (1966)

Režie: Věra Chytilová

75% na ČSFD

Experimentální komedie odehrávající se v komunistickém Československu si pohrává s perspektivou lidské morálky dvou mladých žen. Marie I. a Marie II. se, nedbaje na společenské normy, baví na úkor zakoukaných staříků a zamilovaných mladíků.

Věda

S Miroslavem Nováčkem a Viktorem Doležálkem

Proč se netočí?

*Žijeme ve složité době, po mnoha letech zdánlivého klidu jsme se opět ocitli v situaci, kdy jeden problém svou závažností převyšuje ten druhý. Nejprve se začalo diskutovat o globálním oteplování, následně se začaly ještě více prohlubovat rozdíly mezi západním a východním světem, propukla pandemie nemoci COVID-19 a v posledních měsících byl rozpoután konflikt mezi Ukrajinou a Ruskem. A aby toho nebylo málo, k tomu všemu **žijeme ve lži o samotné podstatě našeho světa...***

Není dne, kdy by nám nebyla podsouvána falešná data o tvaru naší Země. Národní úřad pro letectví a vesmír (NASA) se již od svého založení urputně snaží šířit myšlenky, prezentované jako fakta, že je Země kulatá. To však odporuje veškerým vědeckým poznatkům, fyzikálním zákonům a úplně ignoruje závěry našich dávných předků, kteří byli navzdory horším podmínkám a nižší úrovni vzdělání přesnější v představách, kde žijeme. Kořeny tohoto podvodu sahají už do doby dvoru Rudolfa II., kdy Galileo Galilei údajně vyřkl onu slavnou frázi: "A přece se točí!", u níž je prokázáno, že ji nikdy neřekl. Celý tento domnělý incident začaly využívat ke svému prospěchu a šíření propagandy až vesmírné divize Sovětského svazu (SSSR) a Spojených států amerických (USA), aby mohly dominovat ve smyšleném prostředí (ve vesmíru), kde logicky nemají žádné zábrany. Obě země se tak dostaly do situace, kdy ani jedna nemůže připustit realitu, protože by automaticky popřela i své největší úspěchy, kterých ve skutečnosti není možné ani teoreticky dosáhnout.

Od té doby plynou neuvěřitelně objemné a rozsáhlé prostředky do programů na restrikci informací pojednávajících o Ploché Zemi, propagace teorie kulaté Země, výstavby satelitů, teleskopů a dalekohledů, které nemají jiné využití než fanatizování lidí a do mezd vědeckých pracovníků, jejichž náplní povolání je přemýšlet nad tím, o jaké nové těleso "náš" smyšlený vesmír obohatí. To i vysvětluje skutečnost, proč se

v naší "sluneční soustavě" objevují a mizí planety (Pluto) a ve snaze zachovat tuto teorii soudržnou

mění charakteristiky těles.

Jak se jim daří držet veřejnost na své straně?

Kromě šíření obrovské propagandy skrze média, finančního podporování mocichtivých a ziskuchtivých oligarchů (Elon Musk, Jeff Bezos, Richard Branson...) a dosazování snadno ovladatelných loutek do nejvyšších politických funkcí začali klást větší důraz na diskreditaci a znevažování lidí, kteří se nenechali zmanipulovat a ví, že je Země plochá.

Některé organizace a nadnárodní korporace, v čele s americkou CIA, OPEC a Microsoftem, však zacházejí ještě mnohem dále a využívají ochotu nejmnocnějších lidí světa překračovat veškeré hranice k testování, jak přesně docílit stavu, kdy budou občané schopni uvěřit i výrazně absurdnějším a potenciálně nebezpečnějším dezinformacím... Nezbyvá nic jiného než vytrvat, pokračovat v šíření pravdy a dále odkrývat spletitou síť lží, na které světové vlády tak dlouho pracovaly.

Bulvár

Skrytá tajemství Martina Váchy

Po škole se už nějakou dobu šíří zpráva, **zpochybňující pravou lásku Martina Váchy k zeměpisu**, přičemž některé zdroje uvádějí, že má „**kladný a zaujatý**“ vztah k **přírodním vědám** (fyzika, chemie, biologie) a pár zdrojů dokonce informuje, že samotnou **biologii někdy vyučuje**.

 Vyšetřovatelskou jiskru ve mně však zapálil objev toho, že se Vácha údajně objevil na nedávném florbalovém turnaji v **bílém plášti**. V tu chvíli jsem se rozhodl dostat se k jádru všech fám a vydal jsem se vyslechnout samotného, všem dobře známého, učitele zeměpisu, jestli neskrývá nějaká **tajemství**.

Po jeho výslechu jsem odešel s hlavou plnou informací, o kterých se mi ani nesnilo. Ukázalo se, že Martin Vácha v souladu s různými fámami ve skutečnosti **má sice nikdy nevyřčený, ale velmi kladný vztah k přírodním vědám a ne jenom k zeměpisu**. V minulosti prý dokonce **vystudoval biologickou fakultu** a původně se v naší škole chtěl **ucházet o místo učitele biologie**. Škola ho ale přijala na místo učitele zeměpisu a tam také zůstal dodnes.

Jaké tajemství odhalím příště?

Matěj Veselý, V4.G

K čemu je ve škole Tabule?

Každá školní třída má svou tabuli. Některé jsou křídlové, jiné dvoudeskové, jedny jsou posouvací druhé zas na pevně, píšeme na ně křídami nebo fixami a kategorii vlastní mají tabule interaktivní. Každá správná třída má mít tabuli. Třída bez tabule jest tělocvičnou a tam se akademické předměty učí poněkud hůře. Je proto nezvyklé ptát se na otázku: A je ta tabule vůbec potřeba?

Tabule je základním vizuálním materiálem učitele, je to takový velký sešit pro celou třídu a pokud je tabule dobře umístěna, tak to, co je na tabuli, vidí s trochou pohybu do stran všichni. Jedinou možnou alternativou jsou učebnice, které se značně pronesou a selhávají na zodpovědnosti studentů, zda je budou nosit. Opravdovou zkouškou studentů jsou pak kopie na papírech, které jednak bývají černobílé a někdy i poskládané z několika jiných papírů dohromady do jakéhosi padokumentu, ve kterém aby se čert vyznal. Když potom dostává student papír každou druhou hodinu, dívám se, že ještě nebyl nikdy nahlášen případ žáka utonulého v papírech na chemii. Zdá se tedy, že pevná tabule, kterou jen tak nezapomenete a jen tak se nerozbit, a navíc umožňuje improvizování vizuálních výstupů, což ani kopie ani učebnice nedovolí, představuje docela solidní volbu. Osobně musím říct, že tabule je za mě nejlepší vizuální materiál a když je provedena dobře, tak nemá konkurenci. Hlavně bych bez ní nemohl sledovat schématické návrhy pana učitele Makoče, bez čehož by byla naše škola těžce zvladatelná. Zdá se mi též, nemám tuto tezi podloženou čísly,

aše škola těžce zvladatelná. Zdá se mi též, nemám tuto tezi podloženou čísly, že taková tabule bude nejlevnější a dlouhodobé řešení s poměrně malou údržbou.

Nyní se naskytá mnohem praktičtější otázka: Jak má vypadat správná tabule? Rozhodně musí být ve středu třídy, tak aby na ni viděli všichni. Manévrovatelnost tabule vertikálně je též podstatná, pro komfort pisatelů i žáků, jelikož platí, že čím výše, tím méně vám překáží ty věžáky co si sedli

dopředu. Co se týče povrchu, mají všechny tabule něco do sebe. Začal bych faktem, že bez SMART tabule se výuka dnes již neobejde a třídy kde nejsou, tedy 4. A, 6. A a třída u posilovny, jsou za trest. Dále bych rád dodal že SWAY je pro prezentování na dotykových tabulích nejlepším softwarem. Existuje jedna možnost, jak SMART nahradit, a to plátnem, jak je tomu například v posluchárně dějepisu, tedy V4.G. Zde si dovoluji dodat, že ideálem na promítání

je PowerPoint či prezentace Google s ovládáním přes dálkový ovladač. Přejdeme-li k debatě zda křída nebo fix, dojdeme k závěru, že záleží na osobní preferenci, která bude dost založena na tom, jak moc pisateli vadí mít špinavé ruce. Značnou výhodou kříd je lepší viditelnost textu, pokud tedy člověk zrovna nepíše na bílou tabuli.

Druhým plusem je, že křídly nedochází tak rychle jako fixy. Bílá fixová tabule je, ač méně špinavá, obecně hůře čitelná, obzvláště pak když vám na ní posvítí. Výhoda fixové je v její nenáročnosti co se týče mazání. Ono naučit se správně mazat na křídlové dá trochu práce. Bohužel se u nás na škole nikdo nestará o houby na mazání a nedostává se jim pravidelného ždímaní a důkladného proplachu vodou. To vede k bílému stopování a hlavně k neskutečnému zápachu, když se začne kazit. I přes všechny tyto problémy křídlové tabule jsem zastáncem její nadřazenosti oproti fixám (nevím proč, nejspíš to bude nostalgií). Posledním parametrem tabule je křídlovost nebo počet desek. Křídlové tabule jsou jasně lepší než vícedeskové posuvné, jelikož se málokdy využívá zadní tabule. Křídlová tabule umožňuje změnu velikosti pracovního prostoru dle libosti, je lépe kompatibilní s kombinací ploch a když člověk zapomene smazat vnějšek, vždy je naděje na smazaný vnitřek. S těmito parametry v hlavě můžeme přistoupit k tvoření naší vysněné tabule.

Takovou tabuli umístíme do středu a bude vertikálně posuvná. Tabule bude určitě křídlová, kdy vnitřní křídla budou křídlové a vnější mohou být buď křídlové nebo fixové. Zde bych se přiklonil k fixám pro versatilitu a uspokojení všech pisatelů. Nyní přichází na řadu hlavní tabule. Úplně se nabízí použít tabuli typu SMART, jak tomu je ve V6.G nebo Velké jazykové učebně. Zde ovšem přichází ona možnost nahradit SMART plátnem a ovladačem. Zamyslíme-li se na chvíli, uvědomíme si, proč je tato možnost lepší. Já osobně si nepamatuji, kdy bych naposled na gymnáziu používal onu psací možnost na tabulích SMART, tedy hlavní důvod proč je vůbec chytrými nazýváme. Nahradíme-li chytré tabule plátny, nejenže získáme větší obraz, příjemnější pro oko, ale též uvolníme hlavní tabuli, kde bych samozřejmě použil křidu, ať ladí s křídly.

Toto je moje ideální tabule a myslím, že jedině neshody s jinými uživateli bych našel v mé volbě křídly před fixy. Na závěr jen dodám, že ideálními tabulemi jsou pouze ty v posluchárně dějepisu a chemie.

Šimon Basík

Psychohygiena

Psychohygiena

V životě nás může překvapit mnoho radostných ale i smutných chvil. V současné době se denně vystavujeme řadě zátěžových situací a některé je opravdu

složitě překonat. Žijeme ve spěchu, pod tlakem a snažíme se uspokojovat své potřeby. Často se poté cítíme ve stresu, unavení a

duševní zdraví strádá. Proto je důležité znát různé metody a pravidla psychohygieny, které nám mohou pomoci zůstat psychicky stabilní.

Mezi nejzákladnější patří dostatek spánku. Nejčastěji se uvádí, že denní přísun spánku by měl být zhruba 7–8 hodin. Je možné stáhnout si do telefonu různé aplikace, které vás ve stanovenou dobu upozorní, že je čas jít spát. Některé dokážou i spustit režim Nerušit aby vás zbytečně nerušila oznámení.

Dál by neměla chybět denní rutina. Především je důležité vědět, co chcete během dne stihnout a na co je důležité nezapomenout. S tím dobře poslouží aplikace **Done**. Neměli bychom zapomínat na dostatečnou dávku relaxace a pravidelný rytmus práce a odpočinku.

Nesmí chybět ani zdravý životní styl. Pravidelný pohyb prý zvedá hladinu serotoninu stejně, jako když vidíme roztomilá štěňátka. Díky němu se udržuje v dobré duševní i fyzické zdraví. Pod pojmem zdravé stravy si spoustu lidí nejspíš představí jen různé

saláty ale mnohem důležitější je mít dobře nastavené stravovací návyky, se kterými nám může pomoci výživový poradce. V neposlední řadě je relaxační a autoregulační cvičení. Ke zklidnění mohou pomoci například aplikace **Nepanikař** a **Calm**. Relaxační metodou může být i jóga nebo poslech hudby, ke kterému se budou hodit aplikace **Windy** nebo **eSound**.

Proč je psychohygiena důležitá? Díky psychohygienickým metodám je člověk vyrovnanější. S pevným duševním zdravím přichází i lepší nálada, pozitivnější přístup k životu a člověk lépe funguje v sociální sféře, podporuje zdravé sociální vztahy. Naučíte se lépe vyrovnávat s problémy a se stresem. Člověk, který se naučí žít vyrovnaně, dosahuje vnitřní spokojenosti a lépe snáší negativní citová vypětí a stres.

Společenský tlak

V každodenním životě narážíme na situace, kdy se pozastavíme a někdy vědomě, někdy nevědomky nahlížíme do života spolužákům, rodičům, sourozencům nebo kamarádům. V těchto chvílích si možná řekneme: „dělám to správně?“ Je vědecky dokázáno, že 8/10 lidí si myslí, že lidé v jejich okolí se mají nějakým způsobem lépe než oni. Že mají více peněz, lepší oblečení, novější auto, krásnější dům nebo větší zahradu. Ve skutečnosti však nejde o to, že by ostatní měli něco „lepšího“ než my. Je úplně jedno kolik věcí máte. I kdybyste vlastnili celé Spojené Státy Americké, pořád byste chtěli víc a víc. Není cílem mít nejlepší boty, nebo nejnovější iPhone (většinou). I když

tohle je věc, kterou společnost po lidech vyžaduje jako daň za to, aby se cítili v komfortní zóně. Jde o to být přijat mezi ostatní bez odsudků. Jednoduše „ber mě takového, jaký jsem.“ Tohle vám nikdo, až na pár výjimek, kterým je jedno, co si o nich kdo myslí, neřekne. Všichni se přizpůsobí. Jak prostě. Nahod'te milý úsměv, hezké oblečení a v podstatě jste si právě získali své místo ve společnosti.

Další věc, kterou nesmíme opomenout, je tlak ze strany vrstevníků. Jak to, že máš už druhý den stejné kalhoty? Nemáš na lepší? Zase nemáš peníze? Proč zas nemáš sešit? Chováš se jako namyšlený frajer. Všechno, co vám přes den kdokoliv řekne si, byť nevědomky, uložíte a nahlodává vás to zevnitř. Většina vašich spolužáků si ani nepamatuje, kolik máte sourozenců, nebo jak se jmenuje váš pes. To pro ně nemá žádný význam. Materiální stránka je v dnešní době zbytečně důležitá. Proč musíme my, v podstatě děti, řešit, co si vezmeme na sebe, aby to náhodou nebylo kopírování, nebo aby nás ostatní hned neodsoudili. Proč musíme vypadat jako „někdo“, abychom byli ostatními obdivováni. Není jedno, jestli na sobě mám pytel nebo mikinu, když jsem to pořád já? Jenomže přesně o tom mluvím. Zkuste si na sebe jeden den vzít oblečení na zahradu místo vašich perfektních značkových kousků šatníku. Neuděláte to, že? Dobře, protože já taky ne. Nechci, abyste se zamýšleli nad tím, co máte zrovna na sobě, ale abyste si uvědomili, že nikdo není něco víc, ať už má tři byty, dům, volnočasové sídlo, mercedes, nebo dokonalou postavu. Však je to jedno. Všichni jsme jenom lidi. Každý máme od všeho trochu. Nemůžeme mít přeci všichni všechno. Někdo má peníze a nemá rodiče, někdo rodiče má a nemá peníze. A někdo má obojí. Nemůžeme se srovnávat s ostatními, protože všichni nemůžeme být stejní. Tak se jen na minutu zamyslete nad tím, kdo doopravdy jste. Jestli to víte. Protože já nemám tušení...

Filozofické okénko Pepy Makoče

Kde jsme, přátelé?

Mám doma zajímavou knížku. Vyšla v Albatrosu v době hlubokého nadechnutí naší kultury, v roce 1967. Dostal jsem ji jako kluk a mám tu knížku moc rád. Napsal ji Wiktor Woroszylski a jmenuje se:

Kde jsi, Cyrile????????????????????????????

Tuhle knížku si vezmu na pustý ostrov, kam se jednoho dne vypravím.

Třídní hvězda Brigita vypráví svým kamarádům o příhodě, která tvoří zápletku tohoto filozofického románu pro chytřejší děti, mládež a některé dospělé.

Tak tedy, Luděk a Ludka povolali Brigitu a ona se ubírala k nim na poradu, zastavila ji Paní ve smutku. „Děvenko,“ řekla, „nechtěla bys mi odpovědět na tři otázky?“

Brigita byla na ty otázky zvědavá, a proto svolila.

„Ale nejprve spolu uzavřeme dohodu,“ vymínila si Paní. „Jestliže odpovíš správně, budeš smět vyslovit tři přání a já ti je splním.“

„Výborně,“ pomyslíla si Brigita, „budu chtít velkou zmrzlinu, jedničku z matematiky a ...“ Třetí přání si nestačila myslet, neboť Paní pokračovala:

„Jestliže však tvé odpovědi budou nesprávné, splníš má tři přání ty.“

„Beze všeho,“ souhlasila lehkovážně Brigita. Dohoda vešla v platnost.

„Poslyš moje otázky,“ vyzvala ji Paní ve smutku.

„Co je mocné? Co je mocnější? Co je nejmocnější? Máš možnost si to rozmyslet.“ Brigita se příliš nerozmýšlela:

„To je lehké. Mocná je školnice. Ještě mocnější je třídní učitelka. A nejmocnější – to je mi otázka! – nejmocnější je samozřejmě paní ředitelka. Tak já bych prosila velkou zmrzlinu, jedničku z matem...“ „Ale kdež, děvenko,“ přerušila ji Paní ve smutku, „nepros mne o nic. Tvé odpovědi jsou chybné.“ „Jak to?“ zkoprněla Brigita. „Dávej dobrý pozor. Mocná je obrazotvornost. Mocnější je tvrdošíjné lidské snažení. Ale nejmocnější jsem já.“ Kým je Paní ve smutku?

Smrt to není, to by bylo příliš jednoduché. Nemůžeme přece být jako nešťastná Brigita, kterou nám autor představí jako vzor lehkovážnosti.

Brigita si věří. Ve škole má samé jedničky, nemá důvod o sobě pochybovat. Žádná otázka jí nedělá problémy. A přesto se šeredně zmýlí.

Pokud mám něco při ruce, neznamená to, že s tím umím zacházet. Jedničky zůstnou pouze jedničkami, pokud škola není „scholé“ – místem duševní činnosti, místem rozjímání nad světem, místem, kde trávím čas péčí o sebe. S lidmi, kteří mají stejný zájem: zastavit se a přemýšlet. A pokud do takové „scholé“ chodím, pak jedničky nejsou jejím středobodem.

Mimochodem, Paní ve smutku se jmenuje Entropie. A není nejmocnější. V tom se zase mýlí ona.

Josef Makoč

ŠIFRY A HÁDANKY

Procvičte své mozkové závitky! Řešením každé z šifer je jedno slovo. Hledaná slova budou zveřejněna v následujícím čísle novin.

Co chybí?

Mobilní šifra

7777 888 666 22 666 3 2

Pavla Joštová, V6.G

Děkujeme za přečtení prvního vydání našich školních novin!

Šéfredaktorka: Beata Mrázková

Editoři: Matěj Paštěka, Miroslav Nováček, Viktor Doležálek

Komunikace se studenty: Barbora Skučková, Jakub Skuček

Grafická sekce: Martin Šafrata, Ema Straková, Ema Olivová

Redakční rada: Beáta Mrázková, Viktor Doležálek, Miroslav Nováček, Matěj Paštěka, Jakub Skuček, Barbora Skučková, Jan Svoboda

Přispěvatelé do prvního čísla: Šimon Basík, Viktor Doležálek, Julie Faflíková, Tereza Hrabáková, Denisa Hrubá, Elena Jandová, Josef Makoč, Pavel Medek, Beáta Mrázková, Miroslav Nováček, Klára Pavlíková, Jan Svoboda, Matěj Veselý, Veronika Volfová, Adéla Zídková a anonymní autoři

Původní fotografie: Klára Skučková